

412 jaar Gasthuiszusters in het ziekenhuis van Turnhout

Soms eindigen grote dingen heel stilletjes. Ook vandaag is dat het geval. Het lijkt zoiets gewoons. Vier zusters die een te groot geworden klooster verlaten en wat verder in deze stad, in de Herentalsstraat, met hun medezusters een nieuwe gemeenschap gaan vormen. „Je moet daar niet meer van maken”, zeggen ze dan zelf. Maar toch voelen wij ons wat weemoedig, nu de laatste viering eindigt in de kapel van de Gasthuiszusters. Het is echt wel wat, de Gasthuiszusters die na 412 jaar het Turnhoutse ziekenhuis verlaten.

Ze kwamen in 1608 naar wat toen al „het nieuwe ziekenhuis,, heette, om een baken van licht te zijn in alle stormen, oorlogen en epidemieën die eigen waren aan die tijd. En ze zijn dat voor de bevolking van deze stad en deze regio geweest, meer dan 400 jaar lang hebben ze ons leven in wel en wee gedeeld. In goede, en zeker in veel kwade dagen. Hun bestaan is met het onze vervlochten, en ze hebben een niet uit te wissen plaats in ons hart.

In 2008 vierden we met veel luister 400 jaar Gasthuiszusters van Turnhout. Het feest wordt gehouden op Pinkstermaandag, met een eucharistieviering in de Sint-Pieterskerk. Ik herinner me nog dat ik enkele dagen ervoor begon te panikeren. „Een lang weekend, en de mensen zijn op Pinksteren al naar de mis geweest. Er zal geen volk zijn”, dacht ik. Het tegendeel was waar. De grote Sint-Pieterskerk zat bomvol. En wat mij opviel: de helft van de mensen kende ik niet. Massaal waren ze gekomen, onopvallende mensen die de Gasthuiszusters in hun hart dragen. Want Gasthuiszusters zijn iets bijzonders, heel anders nog dan andere religieuzen of kerkmensen. De Gasthuiszusters waren er toen onze kinderen geboren werden, toen we ziek waren, toen vader en moeder stierven. Dat vergeet een mens nooit. En nu gaan ze weg uit dit ziekenhuis. Niet dat ze nu niets meer zullen doen, ze doen echt alles wat ze kunnen. Ik noem als voorbeeld graag het gewaardeerde bestuurswerk van zuster Justine in onze instellingen en de enorme inzet van zuster Gusta als pastoraal werkster in het woonzorgcentrum te Ravels, waar ze elke bewoner kent.

Maar toch is er iets wat nog belangrijker is. Want de ooit zo hardwerkende gasthuiszusters zijn vandaag vooral een contemplatieve, biddende gemeenschap geworden. Samen met de zusters Clarissen op de Heizijde zijn de Gasthuiszusters het biddende hart van onze Pastorale Eenheid. Er is niets wat belangrijker is. Lieve zusters, ik wil u met nadruk te vragen dat te blijven doen. Ook al zijn je krachten nu wat afgenomen, dit kun je blijven doen tot je laatste dag, en het is zo belangrijk. Bid dan voor ons, we hebben het hard nodig. Het is uw gebed dat ons naar God voert.

De Gasthuiszusters verlaten dit ziekenhuis, maar ze zijn niet weg uit ons hart en niet uit deze stad. Zuster Beatrijs, zuster Cecilia, zuster Gusta en zuster Apollonia, van harte welkom „bij ons in de Herentalsstraat”, naast ons aller Hivset, uw school, waar de Gasthuiszusters vereerd worden.

Lieve zusters, ik ga eindigen met tot jullie te zeggen wat ik zo vaak zeg tot diegenen, grote en heel kleine, die ik het liefste zie op deze wereld: „Goede zusters, moge de Lieve Heer jullie zegenen en bewaren, voor altijd. Amen.”

Dirk Godecharle